LORD DUNSANY
(1878-1957)

Pair englez, membru al Camerei Lorzilor, Edward John Morelon Drax Plunkett a fost al 18-lea Baron Dunsany a cărui familie locuia în Ţinutul Meath, nord-vest de Dublin. A luptat în războiul cu burii şi a fost rănit în Primul Război Mondial. Excelent jucător de şah, Lord Dunsany a fost şi unul dintre cei mai cunoscuţi campioni irlandezi ai sportului minţii; proza sa, „Gambitul celor trei marinari", este considerată una din cele mai bune povestiri despre şah.

Dunsany a fost unul dintre iniţiatorii genului fantasy, alături de William Morris şi George MacDonald. Ca dramaturg, a scris cinci piese de teatru, simultan, puse în scenă pe Broadway. A scris peste 70 de cărţi, multe cu o simplă pană de gâscă, altele dictate soţiei. Începând cu anul 1905, Dunsany scrie ciclul de povestiri „Gods of Pegana" (Zeii Peganei), „Venirea Mării" (Comming of the Sea) fiind povestirea care deschide acest ciclu. Cea de-a doua povestire, „Mireasa Centaurului" (The Bride of the Man-Horse) face parte din volumul de povestiri „The Book of Wonder", scrise în perioada 1912-1918.

Povestirile magice ale lui Dunsany descriu lumi idilice, fantastice şi universuri fabuloase, departe de realitatea din stradă. Toate acestea pot fi rezumate foarte bine prin cuvintele lui H.P. Lovecraft, mare maestru al imaginarului şi admirator înflăcărat al lui Dunsany: „Cu adevărat imaginativ, el este un talisman şi o cheie ce deschide grandioase depozite de vise".

VENIREA MĂRII

LORD DUNSANY

A fost o vreme când marea nu exista, iar zeii mergeau pe câmpiile verzi ale Pământului.

Într-o seară din acei uitaţi ani, când zeii stăteau pe dealuri şi toate micile râuri ale lumii erau încolăcite la picioarele lor, Slid, Zeul cel Nou păşi printre stele şi lovi Pământul care zăcea într-un colţ al Universului. În spatele lui Slid, coborând pe crepuscul şi urmându-l îndeaproape, mărşăluiau milioane de valuri.

Slid atinse Pământul în una din marile văi ce împărţea Sudul în două şi acolo îşi stabili tabăra de noapte, cu toate valurile ce-l însoţeau. Aşa cum stăteau pe vârfurile dealurilor. Zeii auziră un strigăt necunoscut venind dinspre locurile înverzite de dincolo de culmi, şi atunci spuseră:

„Aceasta nu este nici tânguirea vieâîii ţi nici urletul morîii. Ce este oare strigătul care ajunge la urechile noastre ţi pe care nu l-am cerut niciodată?”

Atunci Zeii laolaltă chemară Sudul şi vântul din sud. Şi din nou laolaltă chemară nordul şi vântul din nord. Apoi strânseră vânturile din toate zările şi le trimiseră în câmpiile joase să afle ce lucru anume strigase şi să-l aducă deîndată la ei.

Vânturile înhămară norii şi-i mânară până când ajunseră în valea cea mare şi verde, iar acolo îl găsiră pe Slid însoţit de valuri. O vreme, Slid şi vânturile din cele patru zări se luptară până când puterea vânturilor se stinse şi ele se unduiră până la zei, stăpânii lor, şi spuseră:

„Am întâlnit lucrul cel nou care a venit pe Pământ şi ne-am războit cu el şi cu armatele sale, dar nu am izbândit; acel lucru nou este minunat dar foarte mânios şi se scurge încoace, către voi.”

Slid înaintă şi-şi conduse armatele prin vale până ce, palmă cu palmă, cuceri pământurile zeilor. De pe dealurile lor, zeii rupseră mai multe faleze dure şi nenumărate stânci roşii cărora le porunciră să pornească împotriva lui Slid. Falezele mărşăluiră până la Slid şi se ridicară împotriva sa înclinând frunţile înainte; se încruntară şi stătură neclintite să păzească pământurile Zeilor de forţa năprasnică a mării şi să-l gonească pe Slid de pe Pământ.

Slid trimise câteva dintre valurile lui cele mici să afle ce se ridica

împotrivă-le dar ele fură spulberate de faleze.

Slid strânse o nouă hoardă de valuri uriaşe şi le năpusti împotriva falezelor însă le sparseră şi pe acestea. Din nou Slid chemă din adâncuri o mulţime de valuri şi le trimise învolburate împotriva paznicilor zeilor, dar stâncile cele roşii se încruntară mânioase şi izbiră cu tărie. Slid adună încă o dată cele mai mari valuri ale sale şi le azvârli împotriva falezelor; iar când valurile fură împrăştiate ca şi cele dinaintea lor, picioarele falezelor de-abia mai puteau sta neclintite şi feţele lor erau pline de urme adânci. Atunci, pentru fiecare despicătură ivită în stânci Slid trimise cele mai înverşunate şi uriaşe valuri ale sale, şi altele care le urmară, şi însuşi Slid se năpusti asupra unor stânci uriaşe pe care le prăbuşi cu ghearele şi le călcă în picioare. Când tumultul luă sfârşit, marea birui iar armata lui Slid înaintă mărşăluind prin vale, peste rămăşiţele stâncilor şi falezelor.

Zeii îl auziră din depărtare pe Slid cum se bucura şi cânta cântece de biruinţă peste falezele sfărâmate iar zgomotul armatelor sale suna în urechile lor atente aproape, tot mai aproape.

Atunci zeii chemară ţinuturile îndepărtate pentru ca acestea să salveze lumea de Slid, iar gheţarii se strânseră şi mărşăluiră ca o linie albă, gigantică, de faleze licărinde care se opriră dinaintea lui Slid.

Slid îşi potoli legiunile şi, când valurile stătură cuminţi, începu să îngâne un cântec ce demult tulburase stelele făcând să curgă lacrimi din întuneric.

Cumplite erau falezele albe care stăteau să păzească lumea zeilor însă cântecul ce tulburase stelele pluti gemând până la picioarele zeilor, trezind dorinţe ascunse. Râurile albastre care stăteau încolăcite se treziră, deschizând ochii; se despletiră şi, unduindu-şi apele, se învolburară printre dealuri, pornind în căutarea mării. Traversară lumea şi ajunseră, într-un sfârşit, acolo unde se înălţau falezele imaculate, veniră prin spatele lor, le sparseră ici şi colo şi intrară în rândurile destrămate ale lui Slid. Zeii se mâniară cumplit pe acele râuri trădătoare.

Slid îşi încetă cântecul care ademenea lumea, îşi strânse legiunile şi râurile ridicară capetele alături de cele ale valurilor asaltând laolaltă falezele zeilor. Armata lui Slid îşi croi drum peste tot unde râurile săpaseră canioane prin faleze apoi le sparse în insule şi le goni

De pe culmile dealurilor, zeii auziră încă o dată glasul lui Slid răsunând victorios peste falezele zdrobite.

Mai mult de jumătate din lume căzu sub stăpânirea lui Slid şi, în vreme ce armatele sale înaintau, poporul lui Slid, peştii şi ţiparii uriaşi, se plimbau printre arborii ce aparţinuseră odată zeilor. Zeii începuseră a se teme pentru

tărâmul lor şi merseră în cele mai adânci unghere ale munţilor, în inima dealurilor unde-l găsiră pe Tintaggon, un munte de marmură neagră care se înălţa mult deasupra pământului, şi-i vorbiră cu glasul zeilor:

„O, primul născut dintre munţi, când la început am zămislit lumea, întâi te-am creat pe tine şi mai apoi câmpiile, văile şi dealurile, ca toate să stea la picioarele tale. Acum, Tintaggon, stăpânii tăi cei veşnici. Zeii, sunt în faţa unui nou lucru care nimiceşte tot. Du-te aşadar, tu, Tintaggon, şi ridică-te înaintea lui Slid ca zeii să fie încă zei şi pământul să rămână verde."

Auzind vocea stăpânilor, Zeii Cei Bătrâni, Tintaggon păşi prin noapte lăsând în urma sa zarea limpede. Traversă valea cea verde şi ajunse la Ambrady, la marginea ei, iar acolo întâlni uriaşa armată a lui Slid, cea care cucerise lumea.

Împotriva sa, Slid năpusti toată forţa apelor care biciui genunchii lui Tintaggon, se învolbură din toate părţile, apoi se stinse şi se pierdu. Tintaggon se înălţa la fel de neclintit pentru onoarea şi pământurile stăpânilor săi, Zeii Cei Bătrâni.

Atunci Slid se duse la Tintaggon şi-i spuse:

„Să facem o învoială. Lasă armata mea să treacă spre valea ce deschide lumea pentru ca verzile câmpii ce străjuiesc picioarele zeilor să-ţi cunoască Zeul Cel Nou: pe Slid. Armata mea nu se va mai bate cu tine şi împreună vom fi stăpâni egali ai întregului Pământ, iar când întreaga lume va murmura cântecul lui Slid şi dealurile duşmane vor fi moarte, atunci numai capul tău se va ridica peste armatele mele. Te voi împodobi cu toate veşmintele mării, şi toate bogăţiile pe care le-am strâns în lupta mea vor fi la picioarele tale. Tintaggon, am cucerit toate stelele, cântecul meu a răsunat peste întinderea cerului, am ajuns victorios în toate coifurile Universului; tu şi cu mine suntem gata să fim stăpâni egali atunci când zeii bătrâni se vor duce şi tot pământul cel verde îl va cunoaşte pe Slid. Pe umerii mei, vei avea strălucirea azurului şi vei găsi împlinirea tuturor dorinţelor."

Dar Tintaggon răspunse:

„Sunt credincios şi întunecat şi am o singură dorinţă – aceea de a-mi apăra stăpânii şi pământul lor cel înverzit."

Atunci Slid se întoarse şi se năpusti dimpreună cu toate valurile mării trimiţându-le neînfricate asupra lui Tintaggon. Însă marea, şuierând, căzu de pe faţa de marmură a lui Tintaggon şi undă cu undă se târî înapoi la Slid zicându-i: *„Tintaggon rezistă!"*.

Departe de câmpul de bătălie Slid cugetă îndelung şi trimise valuri care

să acopere ochii lui Tintaggon, şi armatele sale vuiră mult timp. Tintaggon stătea însă neclintit pe marginea văii, păzind zeii şi pământurile lor verzi de năvălirea mării.

Cântând, Slid îşi adună oceanele împreună şi într-o dimineaţă, după ce Slid încheie pace cu insulele, cu vântul din sud şi cu soarele, îşi năpusti deodată adâncurile celor cinci oceane asupra lui Tintaggon. Oceanele îl izbiră pe Tintaggon şi trecură peste capul său. Unul câte unul oceanele slăbiră, şi căzură dar Tintaggon nu se clinti până ce, în dimineaţa următoare, oceanele muriră la picioarele sale.

Însă lui Slid îi aparţinea încă tot ceea ce cucerise până atunci şi Sudul nu mai era o vale verde, iar ceea ce Tintaggon străjuise împotriva lui Slid rămânea al zeilor.

Calmă, marea stă şi acum la picioarele lui Tintaggon, după ce, cândva, falezele de stâncă şi cele de gheaţă stătuseră la picioarele sale. Adesea se retrage departe de ţărm şi val după val vine cu vuietul armatelor sale pentru ca toţi să-şi amintească marea bătălie ce o purtase împotriva lui Tintaggon când acesta străjuise pământul Zeilor. Câteodată, în visele lor, năvalnicii războinici ai lui Slid îşi ridică frunţile eliberând strigătul de bătălie; atunci norii cei negri se adună lângă fruntea semeaţă a lui Tintaggon şi stau ameninţători, urmăriţi din depărtare doar de corăbiile ce străbat locurile cucerite de Slid.

Zeii încă mai cred că ei şi lumea lor sunt în siguranţă atât timp cât Tintaggon rezistă. Dar nu vor şti niciodată dacă într-o zi Slid îl va doborî

pe Tintaggon, pentru că acest lucru va rămâne pentru totdeauna ascuns printre secretele mării.

Traducerea:
Mircea Cărbunaru şi
Bogdan Fofircă